

ligget flere Tilfælde, hvor det havde været ønskeligt, om Loven af 1929 havde hjemlet Mulighed for Kastration af mindreaarige.

Forslaget hjemlersom hidtil som Hovedregel kun Kastration efter den paagældendes egen Begæring. Kun for de psykisk abnorme Personer, som paa Grund af mentale Mangler er ude af Stand til at forstaa Indgrebets Betydning, og som er anbragt under Anstaltsforsorg, kan den paagældendes egen Begæring ligesom hidtil erstattes af Begæring fra Anstaltsledelsen. Denne Bestemmelse har bl. a. praktisk Betydning med Hensyn til Kastration af aandssvage, idet Lov Nr. 171 af 16. Maj 1934 kun aabner Adgang til *Sterilisation* af aandssvage, ikke til *Kastration*.

Ligesom ad § 1 bemærkes kan her bemærkes, at Forslaget ikke tilsigter nogen Indskrænkning i Adgangen til Kastration af lægelige Grunde.

Til § 3.

Bestemmelserne er i det væsentlige i Overensstemmelse med Bestemmelserne i § 3 i Loven af 1929. Efter Forslag fra Retslægeraadet har man dog udeladt Bestemmelser om, at Justitsministeren, naar Tilladelse til Indgreb foretages, skal angive dettes Art ved dets lægevidenskabelige Betegnelse. Indgrebets Art kan nemlig, navnlig ved Indgreb paa Kvinder, ofte først bestemmes efter en lægelig Undersøgelse umiddelbart før Indgrebets Foretagelse, og det vil derfor være upraktisk, om Lægen er bundet paa Forhaand.

Bestemmelsen om, at Indgrebet skal foretages inden 3 Maaneder efter Tilladelsen, skyldes Forslag fra Retslægeraadet og Socialministeriet.

Til § 4.

Justitsministeriet har i Overensstemmelse med Retslægeraadet og Rigsadvokaten fundet det naturligt at foreslaa Adgang til tvungen Kastration af grovere Sædelighedsforbrydere og af Pyromaner. Bestemmelsen herom er begrundet i de oven for omtalte Erfaringer med Hensyn til Kastrationens præventive Virkninger. Kastration er et mere virksomt Middel til at sikre Samfundet mod Tilbagefald end tidsbegrænset Fængselsstraf og vil i mange Tilfælde, hvor Sikkerhedshensynet vilde kræve vedvarende Frihedsberøvelse, tillade den paagældende Forbryders Tilbagevenden til Samfundet uden Risiko for Tilbagefald. Ogsaa Hensynet til Individet taler saaledes for Kastration.

Efter Rigsadvokatens Indstilling er der for egentlige Voldtægtsforbrydere foreslaaet Adgang til Kastration uanset, hvilken strafferetlig Behandling den paagældende undergives, forsaavidt det maa antages, at den paagældendes Kønndrift ogsaa fremtidig vil udsætte ham for at begaa Forbrydelser og derved fremkalder Fare for ham selv og Samfundet. For de andre Grupper af Forbrydere foreslaas kun Adgang til Kastration, naar den paagældende i Medfør af Straffelovens § 70 dømmes til Anbringelse i en Anstalt eller i Medfør af Lovens Kapitel 8 til Indsættelse i Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring, og det maa antages, at Gærningen er Udslag af en abnormt stærk eller abnormt rettet Kønndrift, der ogsaa fremtidig vil udsætte den paagældende for at begaa Forbrydelser og derved fremkalder Fare for ham selv og Samfundet.

Afgørelsen af, om der i disse Tilfælde skal iværksættes Kastration, er — ligeledes i Overensstemmelse med Rigsadvokatens Indstilling — foreslaaet henlagt til et Nævn af den i Forslagets § 5 angivne Sammensætning (en Dommer, en Psykiater og en Repræsentant for Anklagemyndigheden).

Da den her omhandlede tvungne Kastration har som direkte Forudsætning en Domfældelse for bestemte Forbrydelser, var det i og for sig ønskeligt, om Bestemmelsen vedrørende Kastration kunde træffes af vedkommende Domstol samtidig med Paakendelsen af de begaaede Forbrydelser. Dette er dog alligevel ikke anbefalelsesværdigt. For det første forudsætter Beslutning om Foretagelse af Kastration i disse Tilfælde en langvarig sagkyndig Undersøgelse, som vilde forhale Straffesagen urimeligt. For det andet maa det antages, at Domstolene af juridisk-humane Grunde vilde være lidet tilbøjelige til at træffe Bestemmelser af dette Indhold, om hvis Betimelighed og Rækkevidde de kun undtagelsesvis vilde være i Stand til ved Domsafsigelsen at have dannet sig nogen selvstændig Mening. Følgen af dette sidste vilde let blive, at Befolkningen i Stedet for at opfatte Kastration som en samfundsgavnlig præventiv Forholdsregel vilde opfatte den som en Tillægsstraf for særlig graverende Forbrydelser. Endelig vil Afgørelsernes Henlæggelse til et særligt Nævn skabe mere Ensartethed.

Ud fra disse Betragtninger har Justitsministeriet anset det for rigtigst at foreslaa disse Afgørelser henlagt til et særligt Nævn af juridisk og lægelig Sagskundskab.